

μοζεν, ὅθεν ἐπορεύθησαν νὰ ἀγοράσωσιν ἔλαιον ἀπὸ τοὺς παντοπώλας· ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψαν εὗρον ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ἔλθει· καὶ εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κτυποῦν τὴν θύραν καὶ νὰ φωνάζουν νὰ τὰς ἀνοίξωσιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, αὐτοὺς ἔ νυμφίος ἔσωθεν ἀπεκρίθη εἰς αὐτάς ν' ἀπέλθωσιν, διότι δὲν τὰς ἐγνώριζεν! Φαντάσθητε, τέκνα μου, τὴν λύπην, τὴν ἀδημονίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν παρθένων ἐκείνων! Ὅλοι οἱ κόποι, ὅλα τὰ ἔξοδα, ὅλαι αἱ προτομασῖαι τῶν ἀπέδωσαν μάταιαι, ἡ δὲ χαρὰ τῶν μετεσφάφη εἰς λύπην! Οὕτω θὰ γείνη καὶ εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προτομαζονται, ὅπως πρέπει, πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος καὶ κλείσῃ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας των. Θὰ ἀκούσωσιν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν τοὺς ἐγνώρισεν· τότε δὲ στένοντες καὶ τρέμοντες θέλουσιν ἀπέλθαι εἰς αἰώνιον τιμωρίαν.

ΙΝΔΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι προῖον τῆς ἀγνοίας καὶ ἀποξενώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βλέπωμεν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκατὶ ὅπου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν γνωρίζεται.

Τῆς δεισιδαιμονίας ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ παντοῖα εἶδη, ἐνεργοῦνται δὲ μετ' ἐπιτυχίας· εἴτε ὑπ' ἀνθρώπων δεισιδαιμόνων, εἴτε ὑπ' ἀγυρτῶν πρὸς ἀργυρολογίαν. Ἡ μαγεία, ἡ ἀστρολογία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ σπλαγγολογία, ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ φαρμακία, ἡ ἐξέτασις τῆς παλάμης τῶν χειρῶν καὶ ἄπειρα ἄλλα τοιαῦτα εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς κραταῖ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Εἶναι δὲ λυπηρὸν, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πολ-

λὰ τοιαῦτα ἐπικρατοῦσι ἔτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μας· βλέπει τις πολλὰ καὶ κυρίας μεγάλης περιότης νὰ δίδωσι τὰς χειράς των εἰς τὰς ἀκαθάρτους καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθῆ Θεὸν Ἀθιγγάνους γυναῖκας, ἵνα μάθωσι παρ' αὐτῶν τὴν τύχην των!

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἁμερικανὸν γόητα, προσπαθοῦντα ν' ἀποδειώξῃ τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τοῦ κατακειμένου ἀνθρώπου δι' ἐξορκισμῶν.

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Χωρικός τις, ὅστις ἐπέστρεφεν οἴκαδε ἐκ τῆς ἀγορᾶς φέρων ἐπάνω του πεντήκοντα τάλληρα ἐκ τῆς πωλήσεως σανοῦ, ἀπῆντηςε καθ' ὁδὸν ἕνα στρατιώτην, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ κατὶ τι διὰ κρασί.

Ὁ χωρικός διαμαρτύρητο, ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσει ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν τῷ ἀπέμεινεν οὐδὲ ἐν λεπτόν.

Ὁ στρατιώτης, ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὁ χωρικός εἶχε τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παρακείμενον παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου καὶ νὰ δεηθῶσιν αὐτοῦ νὰ τοὺς δώσῃ κατὶ, προσθέσας, ὅτι ὁσάκις ἐδεήθη τοῦ ἁγίου Ἐκεῖνου, πάντοτε ἔλαβε τὸ αἰτηθέν.

Ὁ χωρικός κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφαίνετο τόσοσιν πρόθυμος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν στρατιώτην εἰς ἐκεῖνο τὸ παρήμερον μέρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέσθη νὰ ὑπάγῃ.

Φθάσαντες εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐγονάτισαν ἀμφοτέρω ἐμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐφαίνετο ἐπὶ μακρὸν ἐνασχολούμενος εἰς ἐγκάρδιον προσευχὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν στρέψας πρὸς τὸν χωρικόν,

— Ὁ ἅγιος, — μὲ ἔκαμε νεῦμα νὰ ὑπάγω πλησίον του, — εἶπε

Ταῦτα εἰπὼν ἐσηκώθη καὶ πλησιάσας ἔθεσε τὸ ὠτίον του πλησιέστατα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σύντροφόν του, λέγων, « Ὁ Ἅγιος μοὶ ἔδωκε μισὸ τάλληρον, καὶ πρέπει νὰ ᾔται εἰς τὴν τσέπην μου!» πραγματικῶς δὲ ἔθεσε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην του καὶ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ χωρικοῦ ἐξέβαλε μισὸ τάλληρον, καὶ τὸ ἐμοίρασε μετ' αὐτοῦ.

Τοῦτο ἤρρεσε κατὰ πολλὰ εἰς τὸν χωρικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη εὐχαριστημένος, ὅταν ὁ στρατιώτης ἐπρότεινε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλην δέησιν εἰς τὸν Ἅγιον. Ὁ στρατιώτης ἔπραξεν ὅπως καὶ πρίτερον· ἐγονάτισε, προσηυχῆθη, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπέστρεψε μὲ

χαροποιὸν πρόσωπον καὶ ἐπληροφόρησε τὸν σύντροφόν του, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀλφόνσος τῷ ἔδωκεν ἐκείνην τὴν φορὰν πεντήκοντα τάλληρα.

— Ἀλήθεια! — εἶπεν ὁ χωρικός, — καὶ ποῦ εἶναι.

— Πρέπει γὰρ ἦναι εἰς τὴν τσέπην σου, — εἶπεν ὁ στρατιώτης μὲ σοβαρότητα.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω μήτε πεντάραν, — ἐφώναζεν ὁ χωρικός.

— Σὲ πιστεύω, — παρατήρησεν ὁ πονηρὸς στρατιώτης, — ἀλλ' ὁ Ἅγιος μὲ εἶπεν, ὅτι τὰ ἔθεσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν ζώνην σου· λοιπὸν ἄλλο δὲν ἔχης νὰ κάμῃς εἰμὴ νὰ ξεζωσθῇς· διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἀληθεύῃ ὁ Ἅγιος ἢ μή.

— Μετὰ ματαίαν ἀντίστασιν ὁ χωρικός ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὴν ζώνην του, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν τὰ ὅποια ὁ στρατιώτης εἶπε τάλληρα· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πρότερον μοιρασθῇ τὸ ἥμισυ τάληρον μὲ τὸν στρατιώτην, ἠναγκάσθη νὰ μοιρασθῇ καὶ ταῦτα, καὶ οὕτως ἀντὶ 50 ἔφερεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του 25 τάλληρα!

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ'.

ΝΟΥΣ 105—112.

Λόχνον ἔχω καθ' ὁδόν μου

Λόγον σου τὸν καθαρὸν,

Φῶς ἐν σκότει τῶν ποδῶν μου,

Διαυγὲς καὶ ἱλαρόν.

Ὡμοσα νὰ ζῶ φυλάττων

Τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν

Κ' ὄλων σου τῶν προσταγμάτων,

Ἐπὶ κόσμ' ἁμαρτωλῶν.

Ἐν σφοδρᾷ ταλαιπωρίᾳ,

Φεῦ! τὸ πνεῦμά μου πονεῖ,

Ἀλλ' ἢ σὴ παρηγορία

Πάλιν μὲ ζωογονεῖ.

Πρόσεξον εἰς τὴν βαθεῖαν

Τῆς ψυχῆς μου στοναχὴν,

Δός μοι νὰ ἴδῶ τὴν θείαν

Καὶ σοφὴν σου διδασχίν.

Εἰς δεινὰ ἐκτεθειμένη,

Ἡ πενθήρης μου ψυχὴ

Εἰς τὸν νόμον σου ἐμμένει,

Ὡ Θεὲ, καὶ εὐτυχεῖ.

Μ' ἐπαγίδευσαν ἀνόμως

Στίφη ἀσεβῶν πολλῶν,

Πλὴν μ' ἠσφάλισεν ὁ δρόμος

Τῶν καλῶν σου ἐντολῶν.

Τὰ μαρτύριά σου μόνα,

Ὡ Θεὲ, τὰ σοβαρά

Ἡ μερίς μου ἔς τὸν αἰῶνα

Εἶν' — ἡ μόνη μου χαρά.

Τῶν σοφῶν σου προσταγμάτων

Θέλω εἶσθαι μαθητής,

Τῶν ἀγνῶν διαταγμάτων

Κατὰ γράμμα ποιητής.

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, — λέγει ὁ κακὸς, — θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Μὲ ἐκτύπησες· θὰ σὲ κτυπήσω.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, λέγει ὁ καλὸς σὲ συγχωρῶ. Μὲ ἐκτύπησες· τὸ λησμονῶ.

Ἐπειδὴ σὺ εἶσαι κακὸς, δὲν θέλω νὰ ἦμαι ὁμοίος σου.

Θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος διότι θὰ σοὶ κάμω κακόν· Τί καλὸν προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποτον πράττομεν εἰς ἄλλους;

Ὁ Θεὸς λέγει: Ὁ πράττων τὸ κακόν θέλει λάβῃ τὸ κακόν· ὁ πράττων τὸ ἀγαθὸν θὰ συνάξῃ τὸ καλόν.

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ, καθὼς καὶ ἀνταμείβει.

Ὁ κώνωψ, ὅστις μὲ ἐτσάμπησε, πίπτει εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης.

Ὁ ἱεραεὺς ὅστις κατέφαγε τὸ μικρὸν πτηνόν, πίπτει ὑπὸ τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ.

Κακὲ, σὺ θὰ σκοντάψῃς εἰς τὴν πέτραν, τὴν ὁποίαν ἔθεσες καθ' ὁδὸν διὰ νὰ σκοντάψῃ ἄλλος. Ε. Ε. Σ.

Θεραπεία κατὰ παραπόνων. Ἀπαξ μόνον εἰς τὴν ζωὴν μὲ παρεκονέθην, — εἶπε σεβάσμιός τις γέρων εἰς τὰ τέκνα του, — ὅταν ἐδρέθην ἀνυπόδutos καὶ δὲν εἶχον χρήματα ν' ἀγοράσω ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων. Εὐτυχῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπήντησα ἀνθρωπὸν τινα χωρὶς πόδας, καὶ τότε εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, ὅτι ἐγὼ ἤμην εἰς καλλιτέραν ἐκείνου κατὰστασιν, καὶ ἔπαυσα παραπονούμενος.

Ὅταν συλλογιζώμεθα πόσοι τῶν ὁμοίων μας ἀνθρώπων δὲν ἔχουν πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἔχομεν, πρέπει νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο καὶ νὰ μὴ παραπονώμεθα δι' ὅσα δὲν ἔχομεν.

Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει εἰς τὸν Κύριον· καὶ θέλει γεῖναι εἰς αὐτὸν ἢ ἀνταπόδοσις αὐτοῦ. (Παροιμ. ιθ'. 17.)

Νὰ κάμνῃ τις δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, εἶναι ἀρεστότερον εἰς τὸν Κύριον παρὰ θυσίαν. (Παροιμ. κά. 3)